

LA PERTINAZ SEQUÍA

Vos sonarà aquesta excusa històrica, repetida durant el que sembla ha estat sempre, era bona ja que tenia la virtut d'engegar la culpa al cel, on ho hi podem fer res. El mal és que, com que les connotacions l'han degradada, amb altres paraules es segueix utilitzant, i ara qualsevol irregularitat es diu que és conseqüència de que el temps ha tornat boig, del Canvi Climàtic, o del "Niño". No és que per ventura no existèixi un canvi, o una variabilitat en les corrents del Pacífic, és que això no és el que importa per l'apreciació social de les sequeres.

Si hi ha una característica definitòria de la climatologia mediterrània, és la irregularitat de les sequeres i plujes. El cel no sap d'estadístiques, ni de dites, ni de glosses, i es comporta com el que és, i no com ens agradaria que fos. Volem que el temps s'adapti a una mitja, i que es comporti de forma regular, i ens hem avasat a donar-li la culpa si el dia que comencen les vacances dels nins no fa temps per anar a la platja, si per Nadal no fa fret, si no plou just després de conrear, o si hi han tormentes abans d'haver acabat la temporada turística. Tenim una apreciació subjectiva del clima perquè construïm les nostres activitats en funció d'un supòsit errat: que el temps és regular.

Però això sempre ha estat així, el que passa ara és que a més a més hem disparat el consum d'aigua per persona, i per si fos poc, som molta més gent. Perquè la apreciació de sequera no es produís, hauria de ploure no sols de manera regular, sinó també cada any un poc més. O sigui, hauria d'haver un Canvi Climàtic, probablement més fort del que ara hi pugui haver, i en sentit diferent.

Tenim sistemes de distribució d'un recurs escàs, com és l'aigua, parellats per demanar al cel que ploqui més i de manera més regular, però si no ens escolta no el facem responsable. Si hem de menester més aigua, no és solució encendre ciris a La Sang, el que s'ha de fer és replegar-ne més, tudar-ne menys, reaprofitar la que s'olla, guardar-ne per quan no hi haguin naturals sequeres, i ser molt més conscients de l'importància d'ordenar aquest recurs natural.

Tradicional i particularment, el que s'ha fet sempre és remugar contra el cel, i encara així i tot, per si un cas, prevenir per quan vengui la sequera: no trobarem cases antigues sense aljub que reculli l'aigua dels terrats en un bon pou, en canvi ara passejam per qualsevol carrer quan plou i dels balcons i teulades cau l'aigua al carrer i s'en va pel clavagueram. Un bon sistema de distribució (maldament de les perdues), ens ha fet còmodos, i d'això el cel no en té cap culpa.

Si les plujes i sequeres son irregulars, si plou el que plou quan vol, si cada pic consumim més aigua, a més a més, en recollim menys i en tudam més, no tenir apreciació social de sequera seria un miracle del cel. Així que quan ens passin els bons temps, qualsevol any d'aquests, siguem coherents i donem-nos la culpa a noltros mateixos.

Pensem que no és abastament amb controlar els aprofitaments d'aigües subterrànies (també naturalment irregulars, i molt adients com a magatzems per compensar precíssament els cicles meteorològics), optimitzar les tècniques de reguiu, reciclar aigües brutes, millorar les xarxes de distribució i fer-ne aposta per aigües reciclades, construir aljubs i desaladores, importar aigua en vaixells, estalviar, reutilitzar,... Hi ha aspectes dels que poc es parla, i són els hidrològics.

La degradació dels ecosistemes, els incendis forestals, l'agricultura en pendent, la ramaderia extensiva a muntanyes pelades, les urbanitzacions i les canalitzacions mal pensades,... poden, a més d'erosionar el que queda, fer que l'aigua en caure del cel no trobi vegetació i terra bona que la begui, augmentant dràsticament l'aigua que corre superficialment, i per tant acabant en bona part a la mar, desaproveitada per ecosistemes i persones, i donant-los-hi ambdós apreciació de sequera, (això si a més a més no provoca inundacions). L'aigua que s'en va és com si no haugués ploguda.

És necessari pensar que dins de les accions a realitzar per disposar del que es diu que serà l'or del present segle, es provoqui que l'aigua que cau del cel, no corri, quedi i la begui el medi natural, que apart de cobrar-ne una part, la resta ens la tornarà poc a poc. S'ha de prendre molt seriosament la restauració de zones degradades i cremades, la reforestació, l'ordenació dels aprofitaments agraris i civils a les muntanyes, ja no just perquè el màxim d'aigua quedi pels ecosistemes i així ells es "pensin" que plou més, si no per motius egoistes de tenir aigua que ompli els magatzems subterrànies, o que en baixar ho faci poc a poc per poder-la aprofitar.

Provau de donar-li manguera o tirar un poal d'aigua sobre una pendent amb jardí i sobre un enpedrat, i pensau el que creuria que plou qui està enterrat un palm baix terra, o qui està assegut abaix de la costa. Cap dels dos tendria l'apreciació en funció del que plou, si no del que es banya.

No utilitzem l'excusa de la sequera ara que ja tenim Pla Hidrològic, o si no es desenvolupa més que sobre el paper. Enguany pareix que tenim aigua, però teniu per segur que els anys secs, com sempre ha passat, tornaràn, i llavors no valdrà, i no ens hauriem d'empassar que ens diguin que hi haurà restriccions o pujades de preu per culpa del "Temps Boig", "Canvi Climàtic", "El Niño", o la "Pertinaz Sequía".

<http://www.bartolo.com.es> <http://www.ecoliberalismo.com>